

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-266/14

**Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.)
proti
Tyco Integrated Security SL
in
Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios SA**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Audiencia Nacional)

„Predhodno odločanje — Socialna politika — Direktiva 2003/88/ES — Zaščita varnosti in zdravja delavcev — Organizacija delovnega časa — Člen 2(1) — Pojem ‚delovni čas‘ — Delavci, ki nimajo stalnega ali običajnega kraja opravljanja dela — Čas prevoza med prebivališčem delavcev ter prostori prve in zadnje stranke“

Povzetek – Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 10. septembra 2015

1. *Socialna politika — Zaščita varnosti in zdravja delavcev — Direktiva 2003/88 o določenih vidikih organizacije delovnega časa — Delovni čas — Pojem — Delavci, ki nimajo ali nimajo več stalnega ali običajnega kraja opravljanja dela — Čas prevoza med prebivališčem delavcev ter prostori prve in zadnje stranke — Vključitev*

(Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2003/88, člen 2, točka 1)

2. *Socialna politika — Zaščita varnosti in zdravja delavcev — Direktiva 2003/88 o določenih vidikih organizacije delovnega časa — Področje uporabe — Plačilo — Izključitev*

(Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2003/88, člen 7(1))

1. Člen 2, točka 1, Direktive 2003/88 o določenih vidikih organizacije delovnega časa je treba razlagati tako, da v okoliščinah, v katerih delavci nimajo ali nimajo več stalnega ali običajnega kraja opravljanja dela, čas, ki ga ti delavci namenijo za vsakodnevni prevoz med svojim prebivališčem in prostori prve in zadnje stranke, ki ju določi njihov delodajalec, pomeni „delovni čas“ v smislu te določbe.

Že večkrat je bilo namreč odločeno, da je v členu 2, točka 1, Direktive 2003/88 pojem „delovni čas“ opredeljen kot vsak čas, v katerem delavec dela, je na razpolago delodajalcu in opravlja svoje naloge ali dolžnosti v skladu z nacionalno zakonodajo in/ali prakso, in da je treba ta pojem razumeti kot nasprotje obdobju počitka, ker se ta pojma medsebojno izključujeta. Navedena direktiva v zvezi s tem ne predvideva vmesne kategorije med delovnim časom in časom počitka.

Najprej, glede prvega elementa pojma „delovni čas“, v skladu s katerim mora delavec opravljati svoje naloge ali dolžnosti, so prevozi delavcev, ki nimajo več stalnega kraja opravljanja dela - od odločitve njihovega delodajalca, da zapre regionalne poslovalnice - do strank, ki jih določi ta delodajalec, instrument, potreben za to, da ti delavci opravijo tehnične storitve pri teh strankah. Poleg tega naj bi delodajalec pred zaprtjem navedenih poslovalnic čas prevoza svojih delavcev med regionalnimi

poslovalnicami ter prostori njihove prve in zadnje stranke tistega dne šteje za delovni čas. Če teh prevozov ne bi upoštevali, bi lahko delodajalec, določil, da samo čas, ki poteče med opravljanjem zadevnih dejavnosti pri strankah, spada pod pojem „delovni čas“ v smislu člena 2, točka 1, Direktive 2003/88, zaradi česar naj bi bil ta pojem izkrivljen, cilj zaščite varnosti in zdravja delavcev pa ogrožen.

Nato, glede drugega elementa pojma „delovni čas“, v skladu s katerim mora biti delavec v delovnem času na razpolago delodajalcu, je odločilni dejavnik dejstvo, da je delavec zavezan biti fizično prisoten na kraju, ki ga določi delodajalec, in da mu mora biti tam na razpolago, da bi lahko takoj opravil ustrezne naloge, če bi bilo to potrebno. Za to, da bi bilo mogoče šteti, da je delavec na razpolago delodajalcu, mora biti ta delavec v položaju, v katerem je pravno zavezan izpolnjevati navodila svojega delodajalca in zanj opravljati delo. Nasprotno pa je možnost, da delavci upravljajo s svojim časom brez večjih omejitev in da se posvečajo lastnim interesom, element, ki dokazuje, da zadevno časovno obdobje ni delovni čas v smislu Direktive 2003/88. V obravnavani zadevi morajo delavci med prevozi od njihove prve in zadnje stranke tistega dne izpolnjevati navodila svojega delodajalca, ki lahko spremeni vrstni red strank ali odpove ali doda sestanek.

Nazadnje, glede tretjega elementa pojma „delovni čas“, v skladu s katerim mora delavec v zadevnem času delati, je treba, če delavec, ki nima več stalnega kraja opravljanja dela, svoje dolžnosti opravlja v času prevoza, ki ga opravi do stranke ali od nje, šteti tudi, da ta delavec med to potjo dela. Ker je prevoz namreč neločljivo povezan s položajem delavca, ki nima stalnega ali običajnega kraja opravljanja dela, kraj opravljanja dela takih delavcev ne more biti omejen na fizično prisotnost teh delavcev pri strankah njihovega delodajalca.

(Glej točke 25, 26, 30, 32, 33, od 35 do 39, 43, 50 in izrek.)

2. Glej besedilo odločbe.

(Glej točko 48.)